

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Horáka a soudců Mgr. Aleše Janošce a Mgr. Lukáše Nohela ve věci exekuce

oprávněného: **Euro Benefit a. s.**, IČO 25120514
sídlem Letenské náměstí 157/4, 170 00 Praha 7
zastoupeného advokátem JUDr. Janem Rudolfem
sídlem Národní 973/41, 110 00 Praha

proti
povinné: **XXX**, narozená xxx
bytem xxx

pro peněžité plnění, k odvolání oprávněného do usnesení Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 6. 2. 2025, č. j. 53 EXE 251/2012 – 56

takto:

- I. Usnesení okresního soudu se v odvoláním napadené části, tj. vyjma zamítavého výroku v odst. II. výrokové části, potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Usnesením okresního soudu byla tato exekuce v celém rozsahu zastavena, zamítnut byl návrh na odklad exekuce, rozhodnuto bylo o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o zastavení exekuce, a oprávněný byl konečně zavázán k povinnosti zaplatit náklady exekuce soudního exekutora. Výrok o zastavení exekuce přitom okresní soud odůvodnil závěrem, že uzavřená smluvní jednání mezi účastníky byla ve významné nerovnováze v právech a povinnostech stran v neprospěch spotřebitele – povinné. Poukázal přitom dále na to, že předmětná smlouva o úvěru v podstatných rysech naplňuje kritéria vymezená v nálezů Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, takže takováto ujednání je nutno považovat za nepřijatelná a označit je za neplatná pro jednoznačný rozpor s dobrými mravy. Při závěru o absolutní neplatnosti této úvěrové smlouvy je spojen i závěr o neplatnosti rozhodčí doložky s touto s úvěrovou smlouvou spjaté. V řízení tak bylo nadto i prokázáno, že úvěrující podnikatelský subjekt se vůbec nezabýval

Shodu s prvopisem potvrzuje xxx.

prověřováním úvěruschopnosti klientky – spotřebitele. Nedostatek pravomoci rozhodce vydat vykonávaný rozhodčí nález tak v tomto případě vyplývá právě ze shora popsanych skutečností a tím je dána nutnost exekuci zastavit podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., a to i přesto, že již exekuce zanikla vymožením.

2. Včasným odvoláním napadl toto usnesení, vyjma zamítavého výroku v odstavci II. výrokové části oprávněný. Podle odvolatele tak bylo na povinné domáhat se příslušnými zákonnými prostředky zrušení rozhodčího nálezu. Smluvní dokumentace, na jejímž základě vymáhaná pohledávka vznikla, byla koncipována v naprostém souladu s právními předpisy platnými a účinnými v době uzavření této smlouvy. Byla to přitom svobodná vůle povinné, se kterou se oprávněný rozhodl uzavřít smlouvu o úvěru, a to za podmínek, kterých si byla povinná vědoma. Volbu povinné tak nelze přičítat k tíži oprávněného a nelze z ní vyvodit závěr o jednání v rozporu s dobrými mravy. Odvolatel při uzavírání předmětné smlouvy tedy postupoval v plném souladu s tehdy platnými předpisy a judikaturou na ochranu spotřebitele. Zastavení exekuce proto nepovažuje za důvodné. V případě zastavení exekuce tak odvolateli neměla být uložena povinnost hrazení nákladů exekuce, když zastavení exekuce oprávněný nezavinil. V tomto smyslu se tak oprávněný domáhal změny usnesení okresního soudu v odvoláním napadené části.
3. Krajský soud přezkoumal napadené usnesení, jakož i řízení, jež předcházelo jeho vydání, to vše v mezích, ve kterých se odvolatel domáhal tohoto přezkumu, tj. vyjma zamítavého výroku v odstavci II. výrokové části a dospěl posléze k závěru, že odvolání oprávněného důvodné není.
4. Naprosto obecná odvolací argumentace oprávněného doprovázená ve své podstatě irrelevantní námitkou o jakémsi souladu vzniku vymáhané pohledávky s tehdy platnými a účinnými právními předpisy totiž v žádném případě obstát nemůže.
5. Okresní soud tak v napadeném usnesení velmi přesně a naprosto výstižně rozebral jednotlivé prvky daného právního vztahu a v tomto smyslu konkrétně dovodil, v čem spočívala nerovnováha práv a povinností účastníků tohoto jednání v neprospěch povinné a nakolik naplňuje kritéria obsažená v nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11.
6. Na tyto závěry lze tudíž plně odkázat.
7. Rovněž zcela nesporný zůstal závěr prvostupňového soudu o absenci zkoumání úvěruschopnosti povinné.
8. Tím je ovšem, jak zcela odpovídajícím způsobem dovodil již soud prvního stupně, skutečně dána jak neplatnost příslušné smlouvy, tak přirozeně i neplatnost samotné rozhodčí doložky, která v tomto kontextu nemohla založit pravomoc rozhodce pro vydání vykonávaného rozhodčího nálezu.
9. Rozhodnutí o zastavení exekuce podle ust. § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. tak bylo naprosto správné, a to i v případě, kdy tato exekuce zanikla vymožením.
10. Naprosto správné pak bylo i rozhodnutí okresního soudu o nákladech exekuce.
11. Odpovídajícím způsobem tak okresní soud poukázal na to, že to je skutečně strana oprávněná, na jejíž straně lze shledat procesní zavinění na zastavení exekuce, a to zejména v situaci, kdy oprávněný před podáním návrhu na nařízení exekuce nedbal požadavku náležité opatrnosti a pečlivosti a návrh podal, ačkoliv mohl nepříznivý výsledek exekuce předvídat. Důvody, které vedly k zastavení exekuce, jak je lze dovodit z obsahu spisu, spočívaly v nedostatku pravomoci rozhodce vydat

rozhodčí nález, na jehož základě byla exekuce nařízena, čehož si i oprávněný, resp. jeho právní předchůdce, mohl a měl být vědom.

12. Krajský soud tudíž napadené usnesení okresního soudu jako věcně správné ve smyslu ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, prostřednictvím okresního soudu, který rozhodoval v prvním stupni a to pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci ve smyslu ust. § 237 o. s. ř.

Ostrava 28. srpna 2025

JUDr. Jan Horák v. r.
předseda senátu